

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 693 ²	Μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Πέμπτη 26 Σεπτεμβρίου 2013 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. 4,16)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης δὲν ἐορτάζει ὅπως οἱ ἄλλοι ἅγιοι μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ἐορτάζει **τρεῖς φορές**: ἐορτάζει στὶς 8 Μαΐου, ἐορτάζει στὶς 30 Ἰουνίου μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, καὶ ἐορτάζει πάλι σήμερα 26 Σεπτεμβρίου ἡμέρα τοῦ θανάτου του.

Τὸ **θάνατό** του ἐορτάζουμε; Ναί. Ἀλλὰ δὲν λέγεται θάνατος. Ἄν πιάσετε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας σήμερα, θὰ δῆτε ὅτι ὁ θάνατος δὲν ὀνομάζεται θάνατος ἀλλὰ *κοίμησις* καὶ *μετάστασις*. Ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος, ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι στὴν ἐπίγεια ζωὴ τους ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος. Γεννιέται ὁ ἄνθρωπος; κάποια μέρα θὰ πεθάνη.

Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἦταν νέος, ὁ πιὸ νέος μέσα στοὺς ἀποστόλους, ὅταν τοὺς κάλεσε ὁ Χριστός. Δεκαοχτῶ ἐτῶν παιδὶ ἀκολούθησε τὸν Κύριο. Τὰ χρόνια ὅμως πέρασαν. Γέρασε πιά, ἔφτασε στὰ ἑκατό, **ἐκατὸν πέντε χρονῶν**. Τὰ μαλλιά του ἄσπρισαν, μὰ ἡ καρδιά του ἦταν πάντα νέα καὶ φλογερὴ ἀπὸ ἀγάπη στὸ Χριστό.

Σὰν σήμερα ὁ Ἰωάννης **ἐκοιμήθη**, καὶ ἄγγελοι πῆραν τὴν ψυχὴ του καὶ τὴν πῆγαν στὸν οὐρανό. Τὸ θάνατό του, τὴν κοίμησι καὶ μετάστασί του ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας.

Χαρακτηριστικὸ γινώρισμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωάννου εἶνε, ὅτι **ἀγαποῦσε τὸ Θεὸ καὶ τὸν ἀγαποῦσε ὁ Χριστός**. Γι' αὐτὸ ὠνομάστηκε «*μαθητῆς τῆς ἀγάπης*» καὶ «*ἠγαπημένος*» (συναξ.).

Ἄν διαβάσουμε τὸ Εὐαγγέλιό του καὶ τὶς τρεῖς ὁμορφες Ἐπιστολές του, θὰ δοῦμε ὅτι μιὰ λέξι πού συχνὰ ἀναφέρει εἶνε ἡ λέξις **ἀγάπη**.

Ὁ Ἰωάννης ἔδωσε τὸν πιὸ ὠραῖο **ὀρισμὸ γιὰ τὸ Θεό**, ὅταν εἶπε: «Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη», καὶ «*ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ*» (Α' Ἰω. 4,16).

Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη, εἶνε ὅλος ἀγάπη. Τὸ ἔχουμε καταλάβει αὐτό, ἀγαπητοί; Νομίζω ὄχι.

Θὰ προσπαθήσω, μὲ πολὺ ἀπλᾶ λόγια, νὰ σᾶς δώσω νὰ τὸ καταλάβετε.

* * *

Ἀπὸ ἀγάπη ὁ Θεὸς **δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο**. Δὲν χρωστοῦσε τίποτε στὸν ἄνθρωπο, δὲν τὸν δημιούργησε ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη.

Καὶ ὅταν τὸν δημιούργησε δὲν τὸν ἔρριξε σ' ἓνα ξερονήσι ἢ σ' ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλα ἀστέρια, πού ἔχουν ξεραύλα. **Τὸν ἔβαλε στὴ Γῆ**, σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη πού υπάρχουν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴ ζωὴ. Ναί, τὸ τονίζω: ἀνάμεσα στὰ ἀμέτρητα ἀστέρια, μόνο ἐδῶ στὴ Γῆ υπάρχουν οἱ κατάλληλες συνθήκες γιὰ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος. Ἄντε στὸ φεγγάρι: ἀέρας ἐκεῖ δὲν φυσάει, νερὸ δὲν τρέχει, δὲν ὑπάρχει τίποτε· ἐρημιά. Ὅλα αὐτὰ τί μᾶς φωνάζουν: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (ἔ.ἀ.).

Ἄλλ' ἐὰν μὲ ρωτήσετε, ποιό εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀγαθὸ πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, θὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν εἶνε τὸ ὀξυγόνο, τὰ νερά, ὁ ἥλιος, τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά. Ἄν γιὰ ὅλα αὐτὰ πρέπη νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό, πιὸ πολὺ πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ κάτι ἄλλο, πού δυστυχῶς δὲν τὸ σκεπτόμαστε. Ποιό εἶν' αὐτό; Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀρκέστηκε νὰ μᾶς δώσῃ μόνο αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ δικά του δῶρα. **Μᾶς ἔδωσε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του!**

Πῶς, ἀδέρφια μου, **πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω αὐτό;** Θεέ μου Θεέ μου, κρύες εἶνε οἱ καρδιές μας, δὲν αἰσθανόμαστε τὴν ἀγάπη σου. Θὰ θελα νὰ ἴμαι ἄγγελος, ἀρχάγγελος, νὰ ἴμαι Ἰωάννης εὐαγγελιστής, γιὰ νὰ σᾶς ζωγραφίσω τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού δὲν ὑπάρχει μέτρο νὰ τὴ μετρήσουμε, δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὴ ζυγίσουμε, δὲν ὑπάρχει ζωγράφος νὰ τὴ

ζωγραφίσουμε, δὲν ὑπάρχει ποιητὴς γιὰ νὰ τὴν κάνουμε τραγούδι καὶ νὰ τὴν τραγουδήσουμε.

Ποιά λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; **Θὰ μιλήσω παραβολικῶς.**

Ἦταν κάποτε ἕνας **βασιλιάς ποὺ ἀγαποῦσε τὸ λαό του.** Ἦταν φιλόστοργος, γεμᾶτος ἀγάπη γιὰ τοὺς ὑπηκόους του. Μὰ στ' αὐτιά του δὲν ἔφτανε ἡ ἀλήθεια. Καὶ ἤθελε αὐτὸς ὁ βασιλιάς, νὰ δῆ τὸν πόνο τῶν δυστυχισμένων· νὰ δῆ τὶς χήρες καὶ τὰ ὄρφανὰ ποὺ ὑποφέρουν, νὰ δῆ τοὺς ἀρρώστους, τοὺς φτωχοὺς, τοὺς τσοπαναραίους, τοὺς γεωργούς· νὰ δῆ τοὺς ταλαιπωρημένους ἀνθρώπους τοῦ βασιλείου του. Γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀφουγκραστῆ τὸν πόνο τους, μιὰ μέρα ἔκανε τὸ ἔξῃς. Πέταξε ἀπ' τὸ κεφάλι του τὴν κορώννα, ἔβγαλε τὰ μεταξωτά του καὶ τὰ σπαθιά του, καὶ φόρεσε ρούχα ζητιάνου. Πῆρε ἕνα ῥαβδί, καὶ ξυπόλητος ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ τὸ βασίλειό του. Ποιὸς μπορούσε νὰ φανταστῆ, ὅτι αὐτὸς ὁ φτωχός, ποὺ πήγαινε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὰ μικρὰ παιδιὰ, μιλοῦσε μὲ τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς γέρους καὶ τοὺς σκούπιζε τὰ δάκρυά τους, ὅτι αὐτὸς ὁ κουρελιάρης ἦταν ὁ βασιλιάς τους; Κανεὶς δὲν τὸν γνώρισε.

Ἦ, αὐτὸ ἔκανε ὁ Χριστός, ἀδελφοί μου. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ βασιλιᾶδες. Οἱ βασιλιᾶδες τοῦ κόσμου μπροστά του εἶνε ἕνα μηδέν. Ἔνας εἶνε ὁ ἀφέντης, ἕνας εἶνε ὁ βασιλιάς μας, ὁ Χριστός! Ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, ποὺ εἶνε πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Αὐτὸς γδύθηκε ἀπὸ τὴ δόξα τῆς Θεότητός του καὶ κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ. **Ἔζησε φτωχὸς ἀνάμεσα στὸν κόσμο.** Ποιὸς θὰ τὸ φανταζόταν, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ φτωχὸ Ναζωραῖο κρυβόταν αὐτὸς ὁ Θεός;

Ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς δῆ, νὰ μᾶς διδάξῃ, νὰ μᾶς πῆ τὰ ωραιότερα λόγια. Κατέβηκε ἀκόμη, γιὰ νὰ κάνῃ τὰ μεγαλύτερα θαύματα. Καὶ τέλος, γιὰ **νὰ προσφέρῃ τὸ τίμιο αἷμα του.** «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου*» (Ματθ. 26,27-28).

* * *

Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ καὶ νὰ μᾶς λυτρώσῃ. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας **νὰ τοῦ λέμε, Εὐχαριστῶ.** Βλέπετε τὴν κοττούλα τὴν καμμένη; Μόλις πιῆ λίγο νεράκι, σηκώνει τὸ κεφάλι της ἐπάνω, σὰν νὰ λέῃ στὸ Θεό· Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὸ νερό. Λοιπὸν κ' ἐσύ, ὅταν πίνεις ἕνα ποτήρι νερό, πές· Χριστέ μου, σ' εὐχαριστῶ. Τὸ κάνουμε; Τίποτα. Ἀντιθέτως· τὴ μπουκιά ἔχει στὸ στόμα τὸ κτήνος - τὸ κτηνάριο, καὶ βλαστημάει τὸ Θεό. Δὲν ὑπάρχει πιά εὐγνωμοσύνη.

Τὸ παιδί ποὺ ἀγαπάει τὸν πατέρα δὲν τὸν βλαστημάει. Κι ἂν ἀκούσῃ ἄλλον νὰ λέῃ κακὰ λόγια γιὰ τὸν πατέρα του, διαμαρτύρεται καὶ τοῦ λέει· Ἦλτ, κύριε! τί σοῦ ἔκανε ὁ πατέρας μου; Πιστόλι βγάζεις, ἂν κατηγορήσουν τὴ μάνα ποὺ σὲ γέννησε. Δὲν ἐπιτρέπεις σὲ κανένα νὰ τοὺς κακολογήσῃ. Καὶ ὅμως ἕνας εἶνε ὁ Πατέρας μας, καὶ αὐτὸν **τὸν βλαστημᾶνε** μέρα - νύχτα· μία εἶνε ἡ Μάνα μας ἡ γλυκειά, ἡ Παναγιά, καὶ ὅμως παντοῦ ἀκοῦς νὰ **τὴ βλαστημᾶνε.**

Κανένα μὰ κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν εἶνε τόσο βλάστημο. Καὶ **ποιὸς διαμαρτύρεται;** Ἀκούει ὁ πατέρας τὸ παιδί νὰ βλαστημᾶ καὶ γελᾷ. Ποῦ φτάσαμε, σὲ τί χρόνια σατανικὰ φτάσαμε!

Καὶ ὁ Θεὸς τί κάνει; Δὲν μᾶς συνερίζεται. «*Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν*» (ἁ.ἁ.). Εἶνε ἀγάπη, μεγάλη ἀγάπη. Σ' ἀγαπᾷ ἡ μάνα σου, σ' ἀγαπᾷ ἡ γυναίκα σου, σ' ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ σου, ἀλλὰ **κανεὶς δὲν σ' ἀγαπᾷ ὅπως ὁ Χριστός.**

Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς νὰ Τὸν ἀγαποῦμε. Καὶ ἂν Τὸν ἀγαποῦμε, **νὰ μὴν ἐπιτρέπουμε σὲ κανένα νὰ Τὸν βλαστημᾶ.** Δὲν ἁμαρτάνει μόνο αὐτὸς ποὺ βλαστημάει, ὄχι· ἁμαρτάνεις κ' ἐσύ ποὺ τὸν ἀκοῦς. Ἦχεις γλῶσσα; πιάσ' τον καὶ πές του· **Γιατί βλαστήμησες τὸν Πατέρα μου;**

Λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός· «*Νὰ βλαστημήσῃς τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου, σὲ συγχωρῶ· νὰ βλαστημήσῃς τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγιά μου, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ*». Αὐτὸ θὰ πῆ ἀγάπη.

Ἔγώ λέω, ὅτι ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μᾶς βρίσκουν προέρχονται ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεγάλη ἁμαρτία μας. Ἦν μπορούσαμε νὰ πάρουμε μιὰ ἠλεκτρικὴ σκούπα καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ σύνορα, ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη, τὴν Ἦπειρο καὶ τὴ Θεσσαλία, μέχρι κάτω στὴ Ρούμελη καὶ τὸ Μοριά, τὴν Κρήτη καὶ τὰ νησιά, καὶ **νὰ σκουπίσουμε αὐτὴ τὴν ἁμαρτία,** ὁ Θεὸς θὰ μᾶς εὐλογοῦσε.

Ἦλλοίμονο στὸ σπίτι κι ἄλλοίμονο στὸ χωριὸ καὶ στὴν κοινωνία ποὺ ἀνέχονται τὴ **βλαστήμια.** Ἦν ἀκοῦς κάποιον νὰ βλαστημᾶ, συμβούλεψέ τον μιὰ, δύο, τρεῖς, τέσσερις φορές. Δὲν ἀκούει; Ἦχεις χέρι; χτύπα τὸ βλάστημο. Χέρι ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο θ' ἀγιάσῃ.

Ἦτσι ν' ἀγωνιστοῦμε, ἀγαπητοί μου, νὰ σβήσουμε τὴ βλαστήμια. Καὶ μέρα καὶ νύχτα νὰ δοξάζουμε τὸ Θεό, ποὺ εἶνε ἀγάπη, ἀγάπη μεγάλη καὶ ἀπέραντη. **Δόξα στὸ Θεό,** τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**